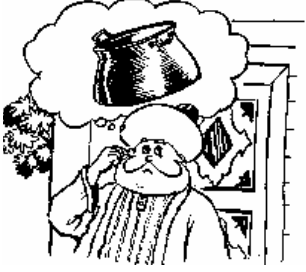

Doğuran Kazan

Bir gün hocaya, işi için kazan gerekiyormuş.

Komşusuna gitmiş. Onun kazanını istemiş. İşini bitirince de kazanın

içine bir tane tencere koyarak vermiş ve teşekkür etmiş.

Komşusu, kazanın içinde tencereyi görünce şaşır-
mış ve hocaya sor-
muş:

-Hocam, ben size bir kazan verdim. Siz bana, kazanla birlikte bir tane de tencere veriyorsunuz. Bunun nedenini anlayamadım, demiş.

Hoca hemen:
-Bak komşum. Senin kazan yavru-
layacakmış. O gece yavruladı. Yavrusu da bu tencere. Kazan senin olduğu için yavrusu da senindir,

diye yanıt vermiş.

Komşusu, hocanın söylediklerine sevinmiş. Kazanı da tencereyi de alıp gitmiş.

Aradan bir sü-
re geçmiş. Hoca kazanı komşusun-
dan bir kez daha istemiş.

Hoca kazanı vermekte gecikmiş. Bu kez komşusu kazanı almak için hocaya gitmiş.

Hoca, komşu-
sunu karşısında gö-
rünce hemen:

-Komşum, se-
nin kazan öldü, de-
miş.

Komşusu şa-
şırılmış. Hocaya sor-
muş:

-Hocam, ka-
zan ölür mü? Uma-
rım, bana şaka yap-
tın.

Hoca başla-
mış gülmeye:

-Benim kurnaz
komşum. Kazan doğ-
urdu dedim inan-
dın. Yavrusu olan

tencereyi aldın git-
tin. Şimdi kazanın öl-
düğüne neden i-
nanmıyorsun?

Bu da Düşünür

Nasrettin Hoca pazar yerine gitmiş.

Etrafa bakırken bir papağan satıldığını görmüş.

Papağanı satan adam alıcıdan çok para istiyormuş.

Konuşmaları duyan Hoca meraklanmış, kendi kendine:

- Küçücük kuşa ne kadar çok para istiyor, demiş.

Hemen pazar yerinden ayrılmış. Koşa koşa evine gitmiş.

Evinde beslediği hindiye tuttuğu gibi pazar yerine getirmiş.

Pazarda bulunanlar hindiye çok az para vermişler.

Papağanın yarı fiyatını bile vermemişler. Hoca kızmış ve:

- Yumruk kadar kuşa çok para istiyorlar. Benim hindiye neden az para veriyorsunuz?

deyince, alıcı olanlardan birisi Hoca'ya yaklaşmış.

- Hocam. O yumruk kadar kuşa papağan derler.

İnsan gibi konuşur. Senin hindinin ne becerisi var? diye sormuş.

Hoca alıcının bu sorusuna daha da kızmış.

- Arkadaş! O konuşursa, benim hindi de düşünür, demiş.

Parayı Veren Düdüğü Çalar

Nasrettin Hoca pazara gitmek üzere yola çıkmış. Yol üstünde oyun oynayan çocuklar Hoca'yı görmüşler.

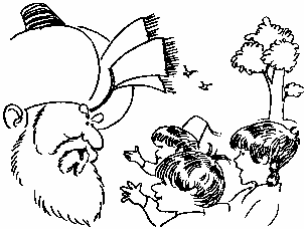

Çocuklardan biri sormuş:

- Nereye gidiyosun Hoca Amca?

Nasrettin Hoca :

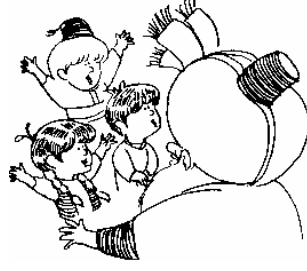
- Pazara gidiyorum, diye yanıt vermiş.

Başka bir çocuk:

- Bize pazardan düdük getirir misin? diye sormuş. Nasrettin Hoca:

- Elbette getiririm, demiş.

Bunun üzerine tüm çocuklar hep bir ağızdan bağırmışlar:

- Bana da düdük getir Hoca Amca!

- Bana da getir!

- Ben de düdük isterim Hoca Amca!

Nasrettin Hoca:

- Peki, getiririm çocuklar. Yalnız düdük paralarını verin bakalım, demiş.

Çocuklardan kimileri ellerini ceplerine sokmuşlar, para çıkarmışlar. Nasrettin Hoca'ya vermişler. Ama birçoğu para mara vermemiş.

Nasrettin Hoca düdük paralarını aldıktan sonra pazara gitmek üzere yeniden yola koyulmuş.

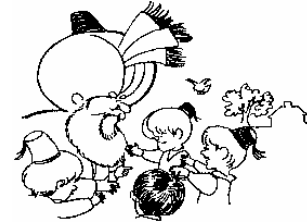

Bir süre sonra pazara gelmiş. Pazar yeri çok kalabalıkmış.

Alışverişini yapmış. Sonra da çocukların düdüklerini satın almış.

İşi bittikten sonra kasabadan ayrılmış. Akşamüzeri köye dönmüş. Çocuklar köy girişinde dört gözle Hoca'yı bekliyorlarmış.

Nasrettin Hoca'nın geldiğini görünce hemen çevresini almışlar:

- Hoca Amca düdüklerimizi getirdin mi? diye sormuşlar.

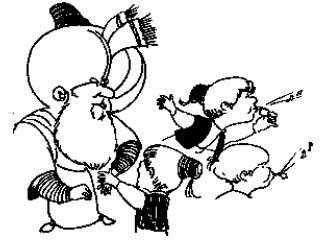

Nasrettin Hoca sevinç ve merakla kendisine bakan çocuklara gülerek:

- Getirdim, getirdim, demiş.

Heybesinden birkaç tane düdük çıkar-mış. Daha önce para veren çocuklara dağıtmış. Çocuklar düdüklerini çalmaya başlamışlar.

Düdük almayan öteki çocuklar bağırmaya başlamışlar:

- Hoca Amca, hani bizim düdüklerimiz?

- Bize niye getir-medin?

Nasrettin Hoca, çocuklara, düdük çalan arkadaşlarını göstererek şöyle demiş:

- Ne bağıriyorsunuz çocuklar? **Parayı veren düdüğü çalar!**

Ye Kürküm Ye !

Nasrettin Hoca'nın oturduğu mahallede düğün varmış. Düğün sahibi Hoca'yı da davet etmiş.

Nasrettin Hoca bu davete çok sevinmiş. - Sağ olsunlar, beni unutmadılar, demiş kendi kendine. Hemen hazırlanmaya başlamış.

Her zamanki giysilerini giymiş. Giysileri biraz eskiymiş ama tertemizmiş. Düğün evine gitmek üzere yola çıkmış.

Düğün evinin önüne gelmiş. İçeriden çalgı sesleri geliyormuş. Kapıyı çalmış. Açmışlar. Nasrettin Hoca içeri girmiş.

İçerisi çok kalabalıkmış. Çalgılar, şarkılar ortalığı çınlatıyormuş. Herkes sofraya kurulmuş, yemek yiyormuş.

Nasrettin Hoca'yı eski giysiler içinde görünce kimse ses çıkarmamış.

- Hoşgeldin! Hocam sofraya buyur! diyen olmadığı gibi ilgilenmemişler bile.

Nasrettin Hoca bir köşeye oturmuş. Ama eski giysiler yüzünden kendisiyle ilgilenmediğini görünce canı sıkılmış. Az sonra yerinden kalkmış. Kimseye sezdirmeden düğün evinden ayrılmış.

Kendi evine gelmiş. Dolaptan yeni kürkünü çıkarmış, giymiş. Sonra yeniden düğün evine gitmiş.

Ziyafet hala sürüyormuş. Düğün evindekiler Nasrettin Hoca'yı böyle çok güzel bir kürk içinde görünce ayağa kalkmışlar.

- Buyur Hocam, hoş geldin, sefalar getiridin! demişler.

Nasrettin Hoca'yı sofranın baş köşesine oturtmuşlar. Hoca sofraya oturmuş ama yemeklere hiç el sürmemiş. Bir ara yeni kürkünü eteğini sofradaki yemeklerin içine doğru uzatarak:

-Hadi bakalım. Ye kürküm ye! demiş.

Sofradakiler bunu görünce çok şaşırılmışlar. Sormuşlar:

- Aman Hocam, ne yapıyorsun? Niye kürkünü yemeklerin içine sokuyorsun?

Nasrettin Hoca duymazlıktan gelerek kürkünü ucunu hala yemeklere uzatıp:

- Buyur kürküm buyur! Ye kürküm ye! diyor.

Sofradakiler niye böyle yaptığını sorduklarında, Nasrettin Hoca alaycı bir şekilde gülmüş ve şöyle demiş.

- Az önce eski ama temiz giysilerle geldim. Hiç kimse yüzüme bakmadı. Hoş geldin bile demediniz. Ama yeni kürkümle gelince sofranın baş köşesine oturtunuz. Demek ki sizin konukseverliğiniz bana değil kürkümüne! Eh, mademki ikram kürkedir, yemeği de o yesin bari!

Tavşanın Suyu

Nasrettin Hoca çok konuksever bir insanmış. Nerde bir aç görse, gücü oranında doyururmuş. Nerde bir çıplak görse, elinden geldiğince giydirmiş. Kapısı herkese açıkmiş.

Bunu bilen bir köylü Hoca'nın evine konuk olmak istemiş. Gelirken de yanında bir tavşan getirmiş.

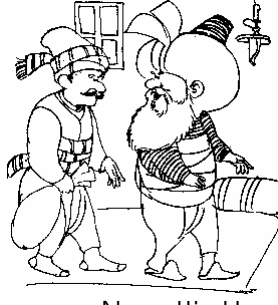
Nasrettin Hoca'nın kapısını çalmış. Hoca pencereden sormuş:

- Kim o?

Köylü yanıt vermiş:

- Benim Hoca'm!

Acaba beni bu gece tanrı konuğu olarak kabul eder misin?

Nasrettin Hoca:

- Buyur. Hay hay!

Başım üstünde yerin var, demiş ve konuğu içeri buyur etmiş.

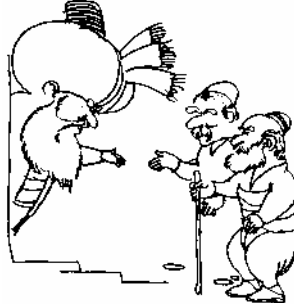

Köylü getirdiği tavşanı kulaklarından tutup Hoca'ya göstermiş:

- Hocam, şu tavşanı pişirelim de bir güzel yiyelim, demiş.

Hoca'nın karısı tavşanı kesmiş, güzelce pişirmiş. Hep birlikte sofraya oturup ağız tadıyla yemişler.

Sabahleyin köylü teşekkür ederek ayrılmış Hoca'nın evinden. Birkaç gün sonra iki köylü daha çalmış Hoca'nın kapısını:

- Biz geçen gün sana tavşan getiren

köylünün demişler. köylüsüyüz,

Nasrettin Hoca onları da içeri buyur etmiş. "Konuk umduğunu değil bulduğunu yer." derler ya, onlar da alah ne verdiyse yiyip yatmışlar. Sabahleyin de gitmişler.

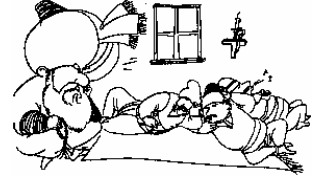

Aradan birkaç gün daha geçmiş. Hoca'nın kapısı yine çalınmış. Hoca bakmış. Kapıda üç adam var. Adamlar:

- Hoca'm, biz sana geçenlerde tavşan getiren köylünün komşularıyız, demişler.

Nasrettin Hoca çok kızmış bu işe ama sesini çıkarmamış. O akşam yine elinden geldiğince ağırlamış konukları. Yedirmiş, içirmiş, yatırmış.

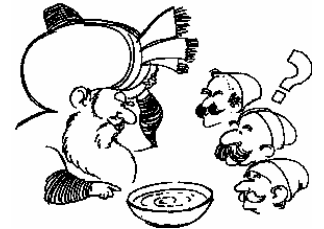

Sabah olmuş, öğle olmuş, akşam olmuş... Adamlar hiç de gideceğe benzemiyorlarmış. Yiyip içip, yan gelip yatıyorlarmış.

Nasrettin Hoca bakmış ki adamların gideceği yok, sofranın ortasına kocaman bir tas su koymuş:

- Hadi, buyrun, afiyetle için! demiş.

Adamlar bir Nasrettin Hoca'ya bakmışlar, bir sofradaki suya.... Merakla sormuşlar:

- Hoca'm, kusura bakma ama, bu su da neyin nesi böyle?

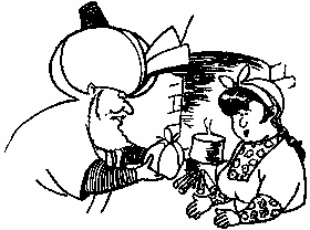
Nasrettin Hoca, o zaman taşı gedğine koyuvermiş:

- Bu suyu mu soruyorsunuz? Hani sizin o köylünüzün getirdiği tavşan vardı ya? Bu su, işte o **tavşanın suyunun suyunun suyudur!**

Hırsız Kedi

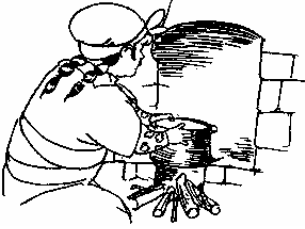

Nasrettin Hoca'nın canı et yemek istemiş. Hemen çarşıya çıkmış. Kasaptan iki kilo et alıp eve gelmiş.

Eve gelince karısına:

-Hanım, al şu eti. Bir güzel yahni pişir. Akşama doyacağına yiyelim, demiş.

Karısı etlerle yahni yapmış. Yahni tenceresini pişmesi için ocağın üstüne koymuş.

Yemek ocağında pişerken kendisi de komşu kadınlarla konuşmaya dalmış. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamamış.

Bir ara burnuna yahnin kokusu gelmiş.

Hemen mutfağa koşup bakmış ki ne görsün? Ocağın tenceresi simsiyah olmamış mı? Etlerin hepsi yanmış, kömür gibi olmuş.

Kadıncağız çok üzülmüş bu işe ama ne yapsın? Olan olmuş bir kez. "Hoca gelince, kedi yedi derim" diye düşünmüş.

Akşam olmuş, Nasrettin Hoca eve gelmiş. Karnı çok açmış.

-Hadi hanım, getir şu yahniyi yiyelim, karnım çok açıldı, demiş karısına.

Kadın üzüntüyle yanıt vermiş:

-Ah efendi ah! Sorma etin ba-

şına gelenleri. Bizim kedi eti kapıp yedi!

Nasrettin Hoca aç kaldığına mı kızsın, etin gittiğine mi? Çok kızmış kediyi:

-Vay nankör kedi vay! Şimdi sorarım ben ona! demiş.

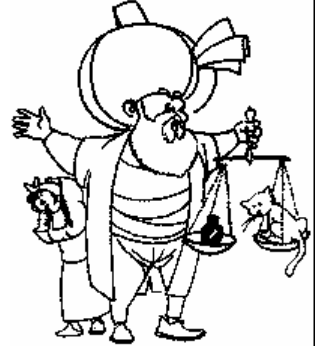
O öfkeyle eline bir sopa almış. Kediyi aramaya başlamış. Kedi o sırada bir köşeye kıvrılmış yatıyordu.

Nasrettin Hoca kediyi yakalamış. Kedi bir deri bir kemik denilecek kadar zayıfmış. Hiç de iki kilo eti gövdeye indirmişe benzemiyormuş.

Nasrettin Hoca bu durumdan kuşkulandı. Hemen bir terazi bulmuş. Kediyi kulaklarından tuttuğu gibi terazinin bir kefesine koymuş. Öbür kefeye de gramları yerleştirmiş.

Tarttığı zaman kedi tam iki kilo gelmiş. Nasrettin Hoca şaşırılmış:

-İki kilo ağırlığında bir kedi iki kilo eti nasıl yer? diye düşünmüş.

Karısına dönüp sormuş:

-Söyle bana hanım! Şu tarttığım et ise kedi nerde? Yok eğer bu elimdeki kediyse et nerde?

Düşmeseymiş...

Nasrettin Hoca'nın acele bir işi varmış. Çabuk gitmek için eşeğini dört nala kaldırmış. Eşek var gücüyle koşmaya başlamış.

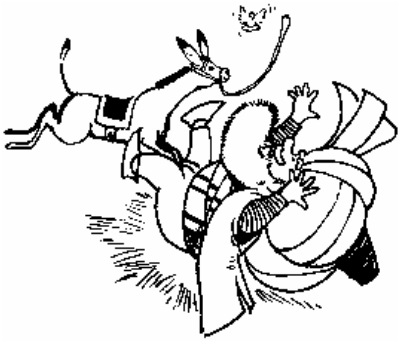
Bir süre düştüğü yerde öylece kalmış. Şaşkın şaşkın çevresine bakınmış.

-Şuna bakın, Hoca Amca eşekten düştü!

Başka bir çocuk şöyle demiş:

-Hem de pat diye düştü!

Nasrettin Hoca eşeğinin üstünde hopyaya zıplaya giderken, birden pat diye yerde bulmuş kendini.

Eşekten düştüğünü görünce mahallenin çocukları Hoca'nın başına toplanmış. Her kafadan bir ses çıkmaya başlamış:

Çocuklar kahkahayla gülmeye başlamışlar. Nasrettin Hoca yerinden doğrulmuş. Çocuklara şöyle demiş:

-Bunda gülecek ne var çocuklar?
Düşmeseydim de inecektim zaten!

Ya Tutarsa ?

Nasrettin Hoca bir yolculuğa çıkmış. Akşehir Gölü yakınından geçerken yemek yemek için durmuş. Bir ağacın altına oturup yiyeceğini çıkarmış.

Yemeğini yedikten sonra yoğurt tabağını yıkamak için göl kıyısına çömelmiş. Tabağı suda çalkalamaya başlamış.

O sırada yoldan bir adam geçiyormuş. Nasrettin Hoca'yı elinde yoğurt tabağıyla görünce merak edip sormuş:

-Hayrola Hoca'm, ne yapıyorsun öyle, suyu ne diye karıştırıp duruyorsun?

Nasrettin Hoca gülmüş:

-Çok büyük bir işle uğraşıyorum, bildiğin gibi değil! Göle yoğurt çalıyorum. Eğer göl maya tutarsa, yoksullar yaşadı!

Adam hem şaşır-mış, hem gülmüş bu yanıtı:

-Hay aklınla bin yaşa emi Hoca'm. Kimi kandırıyorsun sen! Koskoca göl maya tutar mı hiç?

Nasrettin Hoca kıkır kıkır gülmüş:

-Evet, bunu ben de biliyorum, koskoca göl maya tutmaz elbette. Ama düşün bir: **Ya tutarsa?**

Ya İçinde Olsaydım ?

Nasrettin Hoca bir gece eve geç dönmüş. Ortalık çok karanlıkmiş. Karısının gündüz yıkayıp, kurusun diye bahçedeki çamaşır ipine astığı cüppeyi görünce seslenmiş:

-Hanım! Çabuk okumla yayımı getir! Bahçede hırsız var!

Karısı okla yayı getirmiş. Nasrettin Hoca yayı germiş, oku fırlatmış. Ok hedefini bulmuş.

Cüppe oku yiyince ipten düşüp yere serilmiş. Nasrettin Hoca okla vurduğu şeyin neyin nesi olduğuna bakmadan eve girmiş, yatağına yatmış, uyumuş.

Sabah olmuş. Uyanır uyanmaz, gece karanlığında okla vurduğu hırsızı hatırlamış. Elini yüzünü yıkamadan hemen bahçeye koşmuş.

Bir de bakmış ki ne görsün ? Hırsız sanıp okla vurduğu şey

kendi cüppesi değil mi ? Çok şaşırılmış bu işe.

Cüppeyi yerden almış. Üstüne saplanan oku çıkarmaya çalışmış. Bir yandan da kendi kendini avutucu sözler söylüyor, şükürler ediyormuş.

Karısı neden şükrettiğini sorunca Nasrettin Hoca:

-Ben şükretmeyeyim de kimler şükretsin? Karanlıkta okla vurduğum şey benim kendi cüppemmiş. Düşünsene hanım. Ya içinde ben de olsaydım, o zaman ne olurdu halim! demiş.

Hırsız Karga

Nasrettin Hoca ile karısı birlikte çamaşır yıkamak için, kirli çamaşırları toplayıp dere kenarına gitmişler.

Birdenbire kapkara bir karga belirmiş. Kaşla göz arasında sabunu kaptı. Sonra da pırr diye havalanıp gitmiş.

Nasrettin Hoca karısına:

-Ne üzülyyorsun hanım? Kaparsa kapsın. Baksana karganın üstü başı bizimkinden daha kirli! demiş.

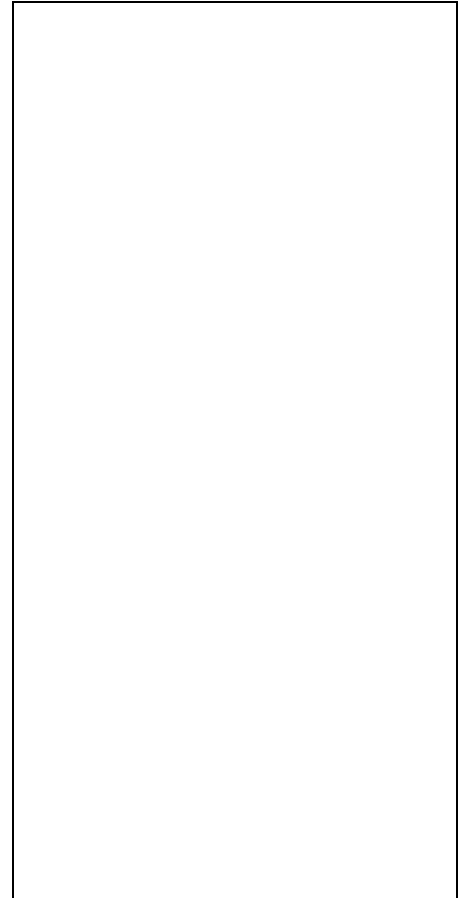

Hoca'nın karısı dere kıyısına çömelmiş, çamaşır yıkamaya başlamış. Nasrettin Hoca da yıkanan çamaşırları kurusun diye çalılardan üstüne seriyormuş.

Nasrettin Hoca'nın karısı hemen bağırmaya başlamış:

-Aman çabuk yetiş. Karga sabunu kaptı, kaçıyor!

Vermeye Gönülüm Olmayınca...

Nasrettin Hoca'nın bir komşusu varmış. Sık sık Hoca'dan ödünç bir şeyler istermiş. Ama aldığı şeyleri bir daha geri vermezmiş.

Komşusu bir gün yine Nasrettin Hoca'nın kapısını çalmış, ip istemiş. Nasrettin Hoca:

-Kusura bakma komşum; veremem, ipe un serdim. der.

Komşusu çok şaşırılmış:

-Aman Hoca'm, ipe un serilir mi hiç! diye gülmüş. Nasrettin Hoca yanıtı yapıştırmış:

-Vermeye gönülüm olmayınca serilir elbet! demiş.

Eşenin İstedığı Yere

Nasrettin Hoca bir gün eşeğine binmiş, çarşı içinden geçiyormuş.

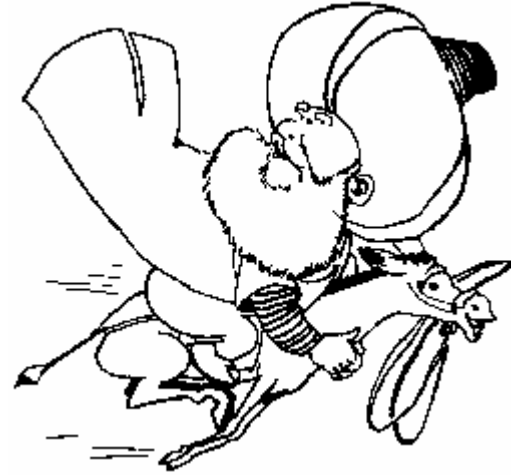

Eşenin dolu dizgin koştüğünü gören bir adam Nasrettin Hoca'ya sormuş:

-Hocam, nereye gidiyorsun böyle?

Nasıl olduysa eşek birden bire ürkmüş. Dört nala koşmaya başlamış. Nasrettin Hoca eşeği durdurmak istemiş ama durduramamış.

Nasrettin Hoca düşmemek için eşeğe sıkı sıkı yapışmaya çalışırken yanıt vermiş:

-Nereye olacak, eşenin canı nereye gitmek isterse oraya!